

JEG ER KRIGEREN

ODE #21 - 30 FRA DEN INDRE OG YDRE VERDEN. CARSTEN ULENDORF 2019.

"NOGLE MENNESKER KAN IKKE LADE VÆRE MED AT TAGE ANSVAR. DE FORHOLDER SIG TIL ENHVER SAG. KÆMPER, NÅR DEN MINDSTE MULIGHED BYDER SIG. OG FORSTÅR SLET IKKE, AT ANDRE TILLADER SIG AT TAGE LIVET LIDT LETTERE. SÅDAN ER JEG ... JEG ER KRIGEREN".

Carsten Ulendorf

Billedet stammer fra min tid i reklamebureauet Celcius360. Kampagnen havde temaet "The Fighting Team", og jeg skulle forestille Indiana Jones. 2012.

- #21. ODE TIL NU'ET
- #22. ODE TIL DEN SIDSTE KAMP
- #23. ODE TIL EN LILLE MAND I ET SANDSLOT
- #24. ODE TIL KÆRLIGHEDEN
- #25. MØDE I HIMMELEN
- #26. ODE TIL KRIGEREN
- #27. MARCELS TAB
- #28. AGNETHA FREUDS DAGBOG I
- #29. AGNETHA FREUDS DAGBOG II
- #30. MARCEL I TRÆET

Under hver titel står der et tidspunkt og et sæt rum koordinater.

TID = Det tidspunkt, hvor jeg færdiggjorde oden.

RUM = Det sted, hvor hovedbilledet er taget.

Billederne er taget på mine ture i skoven og på stranden ved Corselitze. Her vandrer jeg næsten dag & nat med min hund ... først Donna. Så Luna. Og nu Snar. Det er på disse ture, mysterierne opstår ... det er her, jeg får sat nogle ord på, så jeg kan gå hjem og digte.

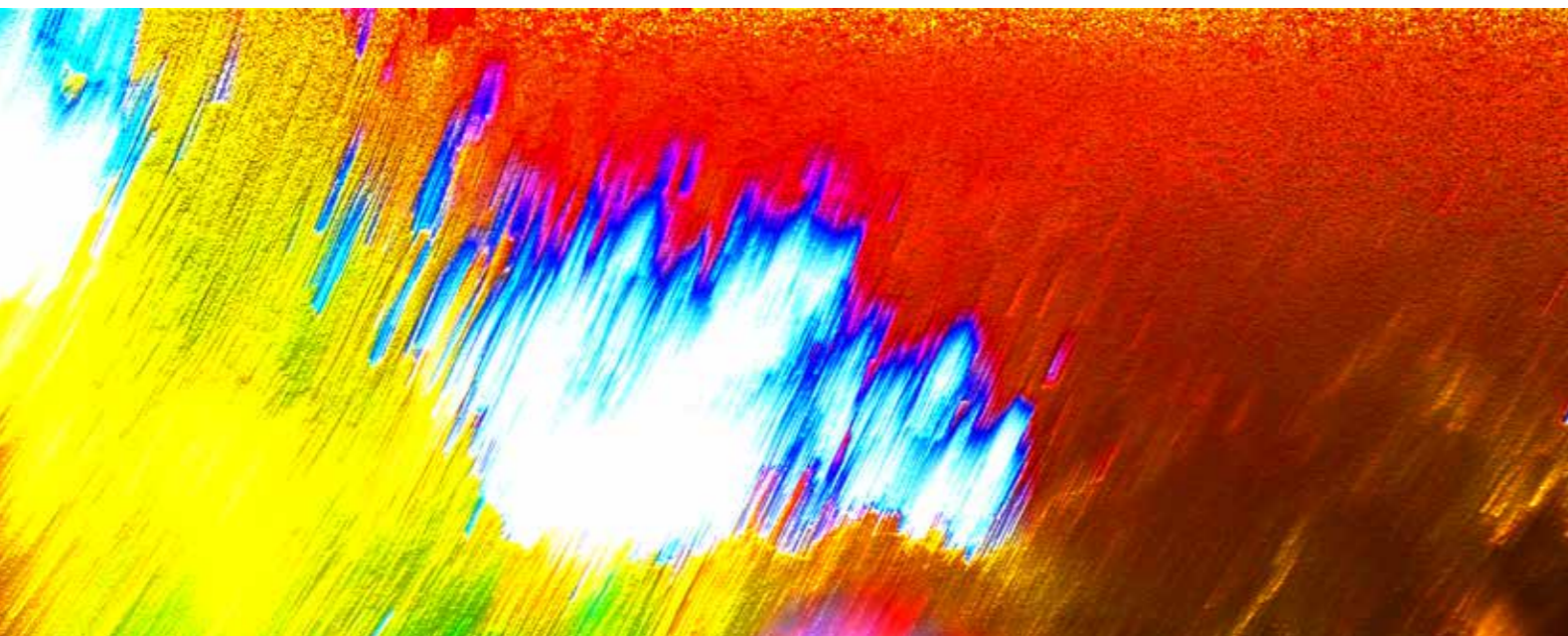
Udgivet af Ulendorf ... think (www.ulendorf.dk).

1. oplag. April 2019.

Trykt på Cyclus af Jespersen Tryk, København.

ISBN 978-87-93806-02-3

© Carsten Ulendorf 2019

#21. ODE TIL NU'ET

TID 2018.12.13 17:22:21
RUM 54.763404 12.050242

Husk at leve i nu'et!

Hvor har jeg dog aldrig brudt mig om den sætning.
Formanende. Docerende. Bedrevidende. Og frelst.
Men ok ... som regel også velment.

Hvor har jeg ofte - i trods og sarkasme - svaret:
Hva' fa'en skal jeg i nu'et? Jeg har jo lige været der.
Du kan blive der. Jeg skal videre.

Tænk alt det, du kan nå, hvis du ikke lader dig sinke af nu'et.
Masser af tid til at reflektere over handlinger og tildragelser.
Tid til at forberede dig på i morgen ... på fremtiden.
Tid til at sikre dig, at alt går mindre galt,
når livet spiller med musklerne.
For det gør det jo.

Jo, der er mange grunde til at afvise nu'et.

Meeen ... er der et lille "aber dabei"?
Jeg tænker: Oplever jeg mon virkelig livet,
når jeg altid er et andet sted, end lige her? Lige nu?
Misser jeg noget?

Handler det i virkeligheden slet ikke om det, der er i nu'et.
Men om det, der IKKE er der?
I nu'et er der ingen fortrydelser over fortiden.
Ingen bekymringer om fremtiden.

Men der bliver jo nødt til at være noget i nu'et.
Så mange lovprisninger uden grund ... det kan jo ikke passe.
Men hvad er nu'et da?
Hvad indeholder nu'et?

Kunne det tænkes, at nu'et handler om fokus.
Fokus på det, du foretager dig ... lige NU!
Der eksisterer ingen fortid. Ingen fremtid.
Kun det, du laver - lige nu.

Kunne det tænkes, at denne fokus gav plads til noget andet?
Plads til at mærke glæden. Eller spændingen. Eller frustrationen.
Kort sagt: Plads til at mærke livet?
Tja ... det er da værd at tænke over.

Man fristes næsten til at prøve.

#22. ODE TIL DEN SIDSTE KAMP

TID 2019.01.03 12:30:13
RUM 54.772207 12.059999

Undertiden tænker jeg:
Det kan bare ikke gå hurtigt nok med at komme herfra.

Hvordan kan man komme så vidt?
Sætte så lidt pris på sit liv?

Det er jo ikke, fordi jeg ikke har udrettet noget.
Det er ikke, fordi jeg har manglet succes.
Selvom den ikke kom i de mængder, jeg havde ønsket.
Og jeg skyder ikke skylden på nogen - end ikke mig selv.
For jeg gjorde mit bedste, ja mere til. Hele vejen igennem.

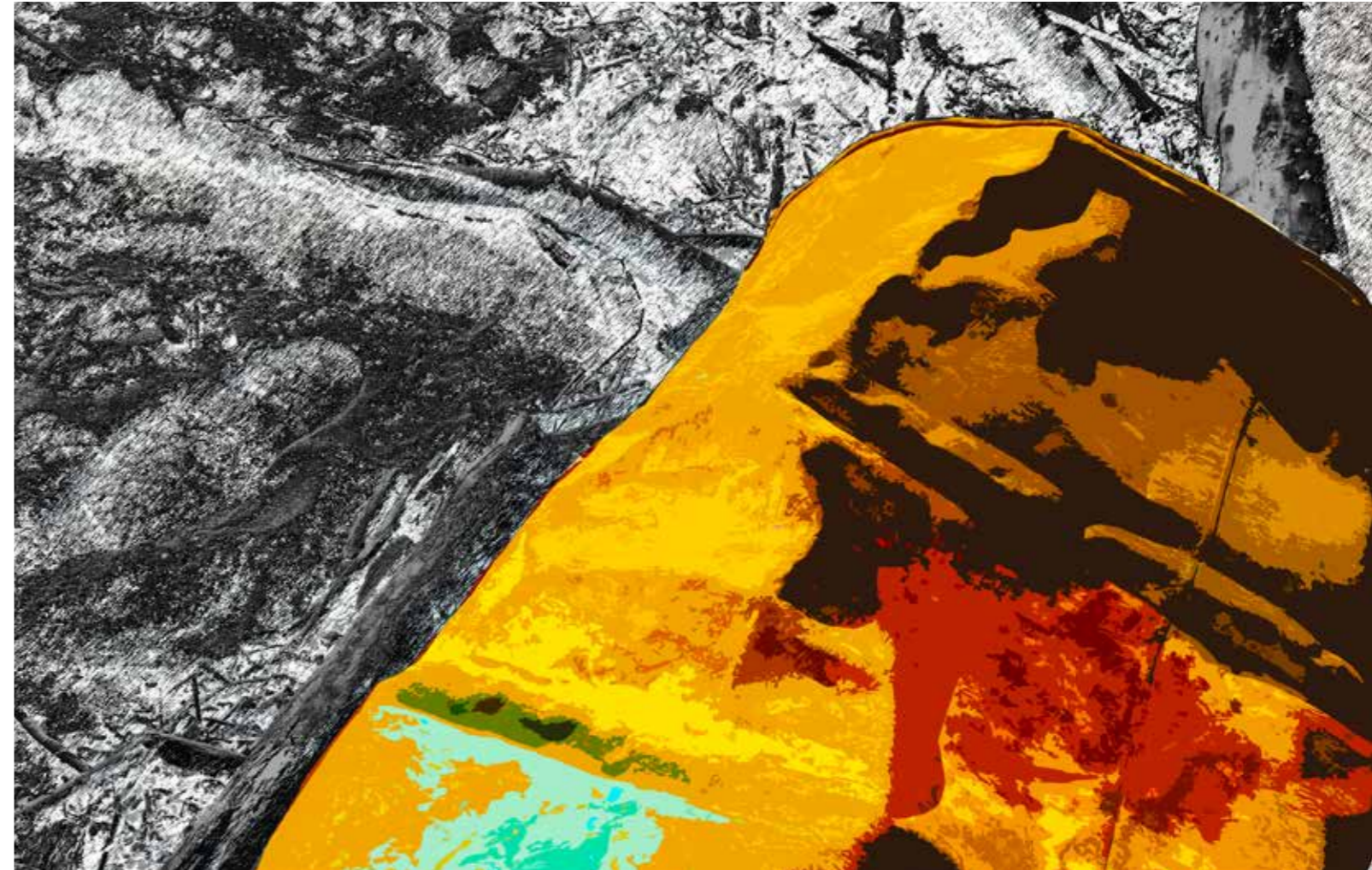
Men på trods af min evige kamp allerøverst på barrikaderne
faldt tingene aldrig RIGTIGT i hak.
Det var ok, så længe nye slagmarker kunne åbnes,
og nye forhåbningerne kunne næres derved.
Og så længe jeg kunne udsætte den smertelige erkendelse af,
at heller ikke denne vej førte til det store gennembrud.

Men nu er jeg træt.
Godt nok fandt jeg her på det sidste
en ny og spændende slagmark i et helt ukendt territorium.
Med vanlig utålmodighed og ildhu kastede jeg mig ind i kampen,
og det lykkedes - på trods af udbrændthed og low spirits -
at mobilisere mine sidste ressourcer.

Og nu oplever jeg, at denne kamp
giver mig de største belønninger af dem alle.
Den lader mig bruge mine stærkeste evner
og accepterer, at jeg fravælger mine svagere sider.
Og selvom der hyppigt er hårde træfninger,
så viser den mig sider af mig selv og af livet,
som jeg gerne havde kendt lidt før.

Men også på andre måder adskiller denne kamp sig markant:
- Den har ikke noget mål.
- Den skal ikke slutte for at give plads til en ny.
- Der skal ikke kæmpes for succes.
Den skal bare langsomt og uhjulpet øge min fornemmelse af lykke
... gøre mit liv lidt mere værdifuldt
... gennem større forståelse, mere erkendelse og dybere mening.

Måske denne ydmyge, lille kamp,
som blot består i at sætte ord på papir eller skærm,
til allersidst vil fortælle mig, hvad det egentlig var,
jeg skulle på denne planet ... fra 1951-

#23. ODE TIL EN LILLE MAND I ET SANDSLOT

TID 2019.01.23 15:16:21
RUM 54.771331 12.058188

Der bor en lille mand i et sandslot i Store Heddinge.
Oprindeligt levede han et ganske almindeligt liv.
Havde et ganske almindeligt job.

Men han følte sig snydt af både heldet og af livet.
Han havde stærke holdninger - primært fra Ekstra Bladet og TV.
Og i familien og på jobbet var han kendt som ... "brokkerøven".
Alt som ikke lige passede i hans snævre verdensbillede
var galt, og måtte laves om.

En dag kom hans mange brokkerier en københavner for øre,
og vores lille mand blev bedt om at møde op på det rigtige slot
... også kaldet "Borgen" ... i København.
Vandkæmmet og i sit stiveste puds mødte han nogle fine mænd.
De roste ham for hans sunde holdninger. Hans djærve facon og mod.
Og han blev indbudt til at tilbringe mere tid på Borgen.

Den lille mand tænkte:
Nu får jeg endelig belønningen for al den viden, jeg har tilkæmpet mig.
For alle de tanker, jeg har tænkt,
og alle de diskussioner, hvor jeg har slåset alene.
Nu er jeg blandt ligesindede. Og jeg er én af de bedste.
Og så drog den lille mand hjem til Store Heddinge
for at forberede sig på sit nye liv på de bonede gulve.

Det skete tit, at fjernsynet kom til byen for at høre hans mening.
Så gik den lille mand ud af porten til sandslottet
og spankulerede hen over vindebroen for at møde pressen.

Med smil om munden og mistænksomme, små øjne
fortsatte han sine brokkerier over alt og alle.
Nu blot med et tusindtalligt publikum.
Hans mangeårige træning ved spisebordet
ud i debattens ædle kunst gav bonus.
Lige gyldigt hvad de spurgte om, fik de svar på tiltale.

Og hans blodbrødre ... de fine mænd i København
klappede i deres små hænder,
når han vovede sig ud på en is så tynd,
at de selv for længst var stoppet
og stod i baggrunden og opmuntrede ham.

Det fortsatte i flere år, og den lille mand soledede sig i indbildt succes.
Men hen ad vejen blev fjernsynets besøg sjældnere.
Så råbte den lille mand endnu højere og endnu grimmere
... han ville ikke opgive udsigten til en taburet uden kamp.

Men så kom valget. Og den lille mand faldt og faldt og faldt.
Snublede i sine egne vredesudbrud og tarvelige forbandelser.
Og blodbrødrene trak blot på skuldrene og sagde:
Alting har sin tid.

Den lille mand trak sig tilbage til slottet i Store Heddinge.
Lukkede sig inde i sig selv og forbandede både Ekstra Bladet og TV.
Men ilden brændte stadig i ham, og hver aften i skumringen
gik han op på slottets ringmur som i gamle dage.
Med sin kikkert afsøgte han horisonten
for at indsamle fakta og ny inspiration til sine brokkerier
... og sit snarlige comeback.

Han så intet, der kunne hjælpe,
og i afmagt slyngede han kikkerten ud over muren.
Den landende på jorden ... som altid med dupperne på.

#24. ODE TIL KÆRLIGHEDEN

TID 2019.01.27 14:29:07
RUM 54.770628 12.058799

Jeg har aldrig kendt kærligheden.
Forelskelsen ... jo da. Mange gange.
Men kærligheden ... nej, det tror jeg ikke.

Når jeg lukker øjnene og prøver at forestille mig kærligheden,
ser jeg et ubestemmeligt billede af en kvinde.
Jeg mærker en stærkt loyalitet og omsorg.
Hengivenhed. Forbundethed. Samhørighed.
Følelser, der går begge veje.

Kigger jeg nærmere efter, mærker jeg også glæde.
Såvel over at tilhøre som at besidde dette væsen.
Jeg glæder mig over denne kvindes uimodståelige kvaliteter,
og jeg glædes over at være i stand til at smile overbærende
- ja, næsten elske - samme væsens små skyggesider.

Men derhen nåede jeg aldrig ... i virkeligheden altså.
Skønt guderne skal vide, at jeg ledte under hver en sten.
Jeg nåede aldrig længere end til begæret. Forelskelsen.
Og nogle gange ... lidt mere. Men aldrig hele vejen.
Og jeg aner ikke hvorfor.

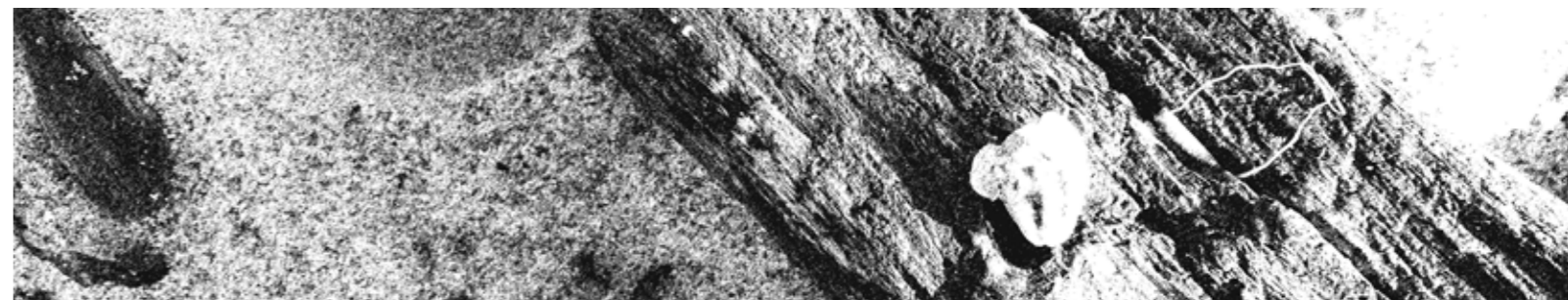
Jo ældre jeg bliver. Og jo mere jeg intensiverer søgningen
efter en mening med livet.
Jo mere presser spørgsmålet sig på:
Er kærligheden mon selve meningen med livet?
Har jeg mistet mere end kærligheden? Selve livet, måske?

Og nye spørgsmål melder sig hele tiden:
Havde jeg fået kærligheden,
er der så andet, jeg ikke ville have fået?
Ville kærligheden have gjort mig så mæt og tilfreds,
at min søgen efter en mission og en mening aldrig var startet?

Jeg tror ikke, alle de spørgsmål kan besvares.
Mennesker er forskellige - det ved vi jo:
Det, der gælder for den ene, er en gåde for den anden.
Jeg må tage udgangspunkt i mig selv.
Finde mine egne svar ... eller klare mig uden.

På en måde er det en lille trøst:
... at der ikke er en ligning, jeg skulle have løst korrekt.
... at det, der gjaldt for dig, måske ikke ville have virket for mig.
... at jeg måske ikke fandt det vigtigste,
men til gengæld fik i pose og sæk af det,
der kommer lige efter.

Summa summarum. Med dette som med alt andet ...
jeg gjorde mit bedste ... mere kan jeg ikke :-)

#25. MØDE I HIMMELEN

TID 2019.02.03 13:28:22
RUM 54.762169 12.047780

Jeg husker ikke, hvordan jeg kom af dage.
Men jeg var død. Stendød. Så meget vidste jeg.
Alligevel fungerede alle mine sanser og mine lemmer
og jeg bevægede mig nemt og ubesværet
hen imod et dejligt lys.

Det eksploderede for mit åsyn, da jeg kom nær,
og da jeg åbnede øjnene igen, så jeg min vision.
Præcis som jeg havde set den i en drøm
i mit liv på jorden.

En lille velkendt flok. De stod og ventede på mig.
Jeg nåede knapt hen til dem,
før en smuk ung pige kastede sig om halsen på mig.
Jeg var ikke i tvivl: Snar. Min tredje hund, der døde
kort før mig.

Hun krammede mig og kyssede mig,
og jeg nød fornemmelsen ...
selvom hundekram er godt, var dette bedre.
Og da først hun havde brudt isen, kom de andre.
Luna, der døde i 2010. Og Donna - min første elskede hund,
som jeg fik i 1992 og måtte af med i 2003.

Og tilbage - lidt genert - stod en lille mørk dreng. Misser.
Han kunne ligge i min håndflade, da jeg fik ham i 2000.
Og han fulgte mig hele vejen ... helt frem til 2016,
hvor jeg blev nødt til at lade dyrlægen give ham sprøjten
efter en fejlbehandling, der gav en blodprop.

Åh, hvor har jeg dog elsket disse skabninger.
Ubetinget kærlighed. Og hvor har de elsket mig.
Hvor er det en fantastisk oplevelse at møde dem nu.
Uanset hvor længe vi skal være sammen på dette sted,
er jeg fuld af taknemmelighed.

Men der er andre ... min far og mor.
Min mormor, Blanche,
som er den eneste af bedsteforældrene, jeg rigtig husker.
Farmor er der. Hun døde, da jeg var omkring 2.
Og farfar og morfar, som jeg aldrig har kendt,
men som jeg har så mange gener efter.

Det er mageløst.
En oplevelse, der er værd at dø for.

Og hvad nu? Ja ... det spekulerer jeg også på.
Min fantasi rækker ikke længere ... den vil ikke længere.
Lige nu vil jeg bare være lige her.

Noget knirker ... jeg bliver forstyrret af en lyd.
En hund vender sig i kurven.
Jeg kigger ned ... og Snar kigger op.
Jeg smiler til hende og siger:
Vi ses i himmelen, hundepige. Det ved jeg.
Du og jeg. Og alle de andre.

#26. ODE TIL KRIGEREN

TID 2019.02.28 11:33:37
RUM 54.782443 12.073068

JEG ER KRIGEREN.

Krig er min raison d'être.

Jeg kaster mig ud i enhver kamp, der krydser min vej.

Og når livet er lidt for stille, opsøger jeg nye slagmarker.

Jeg kæmper i den ydre verden.

Mod slatne politikere uden mod til at hæve blikket.

Mod grådighed og egoisme, der piner planeten.

Mod manglende omsorg for mennesker og dyr.

Og mod ulighed og uretfærdighed.

Men mest af alt kæmper jeg mod

den manglende lyst til at erkende sit ansvar.

Det ansvar, som er en nødvendig del af livets gave.

Og jeg kæmper i den indre verden.

Jeg kan ikke bære, at sandheden forholdes mig.

Jeg kæmper for det ene glimt, der viser mig,

hvordan alting hænger sammen - må hænge sammen

for at skabe mening i dette levende univers.

Jeg vil mærke det guddommelige.

Tvinge det frem.

Men min kamp i den indre verden

handler også om at forstå mig selv.

Blive klogere på, hvorfor jeg blev som jeg er.

Hvorfor jeg gjorde som jeg gjorde.

Hvorfor jeg absolut skulle placeres på denne planet

ettusinde-nihundrede-enoghalvtreds år efter,

guddommen sidst satte foden på kloden.

Hvad skulle jeg her i 7 årtier eller mere?

Som jeg har sagt det før:

Jeg sætter mig ikke bagerst i bussen.

Jeg vil frem i skoene. Op på barrikaderne.

Jeg vil over, hvor gærdet er højest. Udfordringerne størst.

Udkommet mest tvivlsomt. Og fejlene hyppige.

Jeg vil kampen. Fordi kampen i sig selv giver livet mening.

JEG ER KRIGEREN.

Jeg er krigeren, og lige til den dag jeg udånder,

vil jeg kæmpe for at hale ind på det guddommelige.

Jeg drømmer om at gribe det i skulderen, vende det om

... kigge det i øjnene. Og i ét glimt ... forstå alt.

Ville det ikke være fantastisk?

Værd både at leve for ... og at dø for.

Så tag mig da med for fanden.

#27. MARCELS TAB

TID 2019.03.03 22:06:05
RUM 54.772721 12.0607920

Marcel var ikke nogen glad mand. Aldrig rigtig lykkelig. Jo, der var da masser af gode øjeblikke ... med venner, kolleger, kæreste og familie. Men sådan ... grundlæggende lykkelig. Helt ind i hjertet - i længere tid ad gangen? Aldrig.

I sine sene år gik den manglende glæde ham på. - Hvordan kan så mange bare være glade, når verden giver så meget at være urolig over ... Klima. Ulighed. Grådighed. Og meget mere. Marcel forstod det ikke.

Så han begyndte at spekulere: Hvad er det, der forhindrer mig i at være glad? Er det bare de ydre ting? Verdens problemer? Eller er der noget andet?

Marcel mærkede, han bar en stor sorg i sit hjerte ... en afgrundsdyb fornemmelse af tab. Men hvad har jeg tabt, tænkte han.

Så Marcel dykkede i fortidens tåger efter svar. Begivenheder. Bekendtskaber. Venner. Kærester. Alt svævede forbi som skygger, spejlbilleder og ånder. Løsrevne. Uhåndgribelige. Og ligegyldige ... ligesom dengang han efterlod dem bagude for at komme videre med livet.

Langsomt og ubarmhjertigt viste svaret sig for ham. Så uhåndgribeligt end det var - utydeligt og udvisket - var Marcel ikke i tvivl ... Jeg har ikke evnet at forbinde til andre mennesker. For jeg har aldrig rigtigt ønsket det, tænkte han. I min verden er intet menneske tilnærmelsesvist så vigtigt, som jeg selv.

Og Marcel vidste, han intet kunne ændre. At han måtte bære dette åg til sin sidste dag. Han vidste, at denne erkendelse var hans lære i livet: At intet menneske er en ø. Ligegyldigt hvor stærkt og selvtilstrækkeligt, det er.

Denne forståelse gjorde ikke Marcel til en gladere mand. Men erkendelsen af at vi er her for at lære. Og at han dermed havde opfyldt sin mission, fik ham til at smile ... men kun en lille smule.

#28. AGNETHA FREUDS DAGBOG I

TID 2019.03.13 12:55:10
RUM 54.767957 12.055997

Mit navn er Agnetha Freud.
Jeg bor i Ystad i Sverige. En dejlig mellemstor købstad,
der ligger ud til Østersøen i Skandinavien.

Jeg fyldte 14 år i går.
Mine forældre gav mig en dagbog,
som jeg nu er ved at indvie.

Vi bor i et villakvartér med huse fra 70'erne.
Hvide, brune eller røde mursten. Sorte eller røde tage.
Ganske kedeligt, men også ganske bekvemt,
for mange af mine venner bor lige i nærheden .

Min far er læge, og mor er pædagog.
Jeg går på Kunnskapsskolen nogle få kilometer væk.
Og om et par år skal jeg på Ystad Gymnasium.
Jeg vil være sygeplejerske.

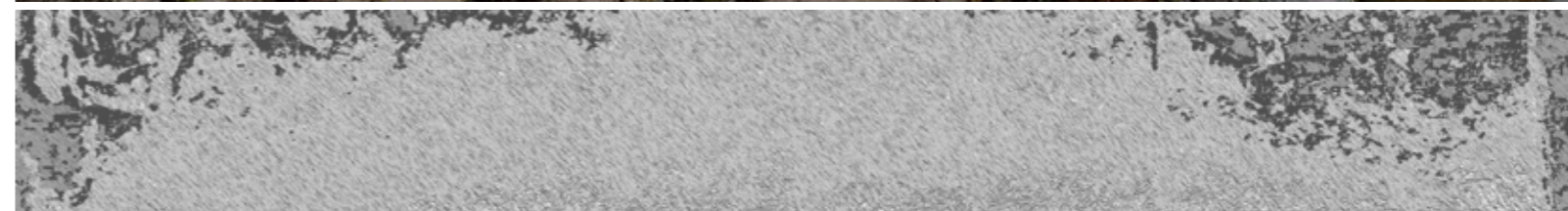
Far og mor spurgte: Hvad vil du være?
Hvad vil du bruge dit liv på?
Du kan vælge, lige hvad du vil.
Det vigtigste er, at du har lyst til det.

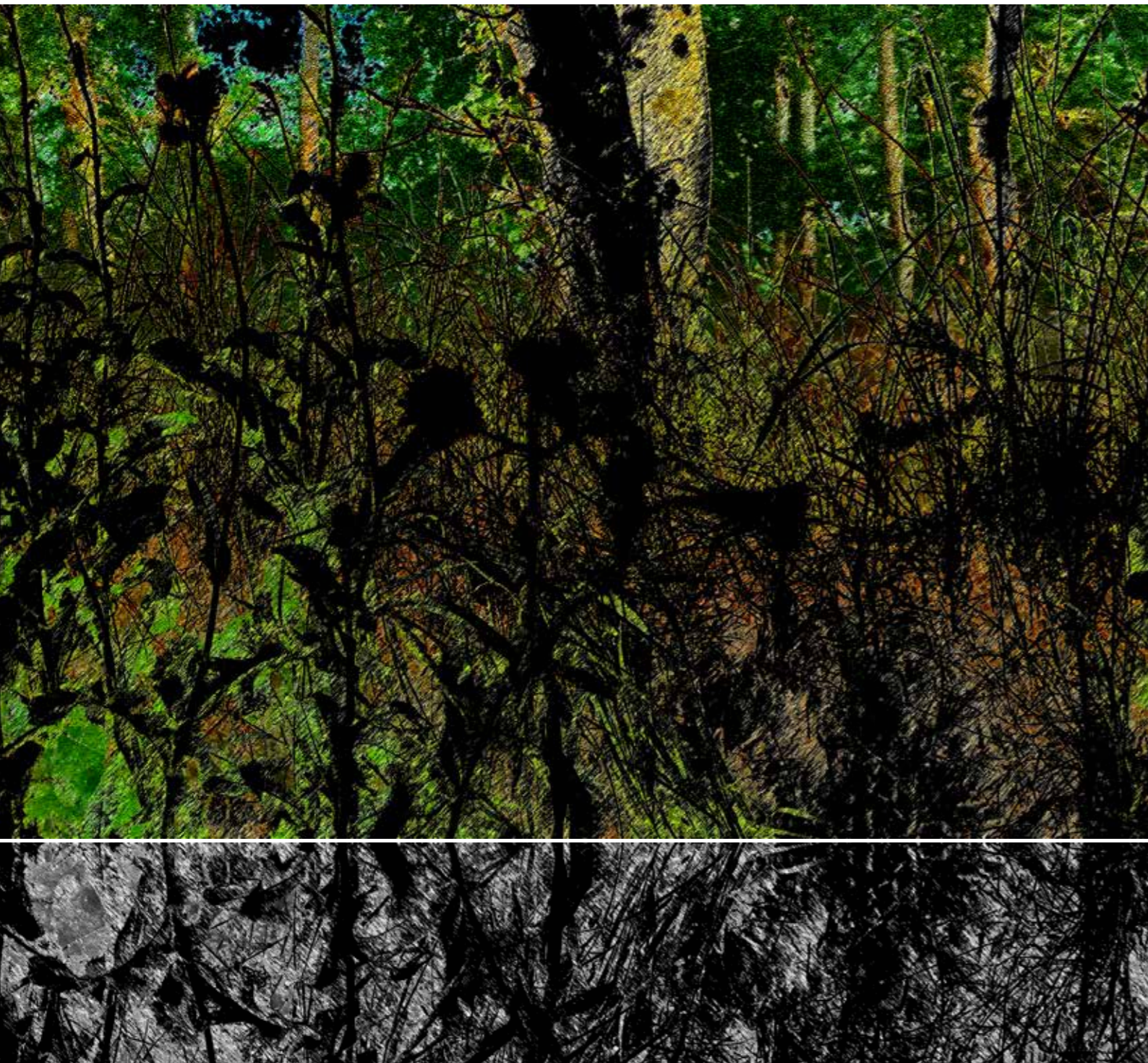
Så vil jeg være læge, svarede jeg. Så blev far glad.
Det kunne også være sjovt at have med børn at gøre.
Pædagog, sagde jeg. Så blev mor glad.
3 dage senere, da vi sad og spiste aftensmad, sagde jeg:
Sygeplejerske ... så blev de begge glade.

Livet er fantastisk.
Jeg og min bedste veninde nyder hvert sekund.
Om vinteren kører vi allesammen nordpå og står på ski.
Om sommeren bader vi ... og kigger på drenge.
Forår og efterår keder vi os lidt og tænker:
Når vi bliver lidt større, rejser vi til Stockholm.
Så skal vi studere, gå på café og shoppe ...
og finde manden i vores liv.

Jeg vil giftes en dag. Have børn. Hus og bil. Måske en hund.
Vi skal være lykkelige. Nyde livet. Rejse verden rundt.
Være sammen med vores forældre og bedsteforældre.
Holde grillfester med venner og naboer.
Tage til fodbold og dans med børnene
... ihhh, hvor jeg glæder mig.
Livet er dejligt. Kom og tag mig.

Agnetha Freud
14. marts 2006

#29. AGNETHA FREUDS DAGBOG II

TID 2019.03.14 12:55:10
RUM 54.772260 12.047787

Mit navn er Agnetha Freud.
Jeg bor i Ystad i Sverige. Ja, vi kalder det Ystad,
selvom bygden ligger 100 km længere inde i landet,
end den gamle, oversvømmede by, jeg boede i som barn.

Jeg fyldte 94 år i går.
Og alene af den grund har jeg oplevet mere end de fleste.
Jeg har skrevet dagbog hele mit liv.
Og selvom der er lange perioder,
hvor det ikke var muligt at skrive,
så føler jeg, det er vigtigt nu ... at gøre bogen færdig.

Vi bor i en lille hytte af træ og genbrugsting.
Vi ... det er bare min søn og mig.
Vi arbejder med at dyrke jorden, og han går på jagt.
- Det er hårde tider, siger han. Vi mister meget af høsten,
fordi vejret er voldsomt og uforudsigeligt.
Også jagten er uforudsigelig ... de store dyr er væk.
Haresteg er en festmiddag over flere dage,
men for det meste er vores kød fra små gnavere.

Livet startede så godt i dette smørhul på jorden,
og jeg nød det til fulde i næsten 50 år.
Men så kom feberens ... den første katastrofe.
Den tog min mand, to af børnene og 1 milliard andre.
Og 20 år senere kom skælvne. 3 milliarder døde.

- Nu er vreden dulmet en smule, tænker jeg.
Det virker, som om kloden har fået raset lidt af.
De mennesker, der er tilbage, er begyndt at fatte mod.
Begyndt at tro på, at verden kan bygges op igen.
Det er jo det, vi mennesker kan
.... tilpasse os, når alt er sort.

Vi samles i små enklaver ... i Ystad er vi nok 300,
og folk er begyndt at tale om infrastruktur.
Om at vi må have nogle myndigheder og en regering.
Men mange er bange for, at det bliver ligesom sidst ...
myndigheder, der regerer uden om folket.
Magtpersoner, der er så meget i systemernes vold,
at de ikke kan andet end at føre os mod katastroferne.

Men jeg tror, at kloden har givet os en chance mere.
Den håber, vi har lært, at jorden ikke er vores.
At vi bare har fået lov til at være her.
Den håber, vi har lært, at der er en grænse for alt,
og at ulighed og grådighed fører os hastigt mod den.
Den håber, vi har indset, at livets virkelige hensigt
er næstekærlighed, glæde og omsorg for alt.
Og at menneskets uforlignelige skaberkraft
vil rette sig mod at bygge en verden på disse ord.

For så vil menneskets vej aldrig slutte.
Men min vej ... den slutter her.

Agnetha Freud
13. marts 1992 - 14. marts 2086

#30. MARCEL I TRÆET

TID 2019.03.20 17:27:19

RUM 54.766888 12.054998

Marcel fortalte mig denne historie.
- Du behøver ikke tro på den, sagde han.
Men jeg sværger ... jeg har oplevet det.
Og så begyndte han at fortælle ...

Jeg har et træ i skoven - nede ved stranden.
Jeg kom forbi en dag og hørte hende kalde ...
træet altså ... det er en kvinde.
Der lå en tilspidset pind og en håndstor sten.
Jeg tænkte: De hører sammen.
Så jeg bankede pinden i jorden lige op ad træet.
- Nu kan I stå der og hygge jer, sagde jeg,
indtil jeg ikke er mere ... og længe der efter.

Og hver dag, når Snar og jeg går tur ved stranden,
står jeg med armen om mit træ og kigger ud over vandet.
Og hun giver mig lidt af sin ro.
Men, fortsætter Marcel. En dag er det anderledes.
Hun siger: Kom nærmere.
- Men jeg er jo helt tæt, siger jeg.
- Kom nærmere ... kom bare nærmere.

Og jeg mærker, hvordan mine molekyler siver ind i barken,
og stille og roligt fletter sammen med træets molekyler.
Jeg glider længere og længere ind, til jeg er helt opslugt.
Jeg kan mærke min krop, men jeg er helt i et med træet.
- Hvad med min hund? Hvad med Snar, spørger jeg.
- Kald på hende, siger træet.
Jeg fløjter og langsomt kommer Snar ind til os.

Og så begynder en fantastisk rejse.
Vi kigger ud over havet. Ser uendeligt langt.
Kigger ned under vandet og op over skyerne.
Ud i kosmos og forbi kosmos ... ud i det,
som vi mennesker aldrig har forstået ... uendeligheden.

Alting hænger sammen ... i de smukkeste mønstre.
Alt er logisk. Alt giver mening. Er såre enkelt.
Og en lille smule guddommeligt.
- Kan du lide det, spørger træet.
Jeg nikker kun. Jeg er alt for rørt til at svare.

Jeg fornemmer, at tiden går ... årene går ... måske årtier,
mens træet, Snar og jeg rejser gennem altet.
En dag siger træet: Nu er det vist tid.
Du skal tilbage. Du har en mission.

Jeg bliver opmærksom på gammelkendte lyde og dufte.
Og uendeligt langsomt siver Snar og jeg
ud af vores dejlige, kærlige træ ... ud i vores skov.

Jeg kigger på min mobil - den er stadig fuldt opladet:
20. marts 2042.
- Det er vildt, tænker jeg. Treogtyve år i et træ.
Og jeg er stadig fit-for-fight. Ja mere end nogensinde.
Kærligt lægger jeg en hånd på træet og siger:
- Ja ... i sandhed. Jeg har en mission. Tak.

Mine oder er ikke for hvem-som-helst.
Ikke fordi de er noget særligt. Men fordi de er, hvad de er
... en søgende sjæls forsøg på at finde en vej videre.

Så hvis du ikke er søgende, tænker du sikkert:
Hvorfor skaber han så mange problemer for sig selv?
Og det har du helt ret i. Hvorfor gør jeg det?
Jo, jeg håber at finde svar og erkendelse i mine skrivelser.

For livets virkelighed giver ikke meget mening for mig.
Arbejde i 50 år ... jo, det var da ok.
Familie hvor lille den end er ... jo, fint nok.
Venner ... ja, dejligt.

Men den store altoverskyggende glæde ved at forstå:
Forstå hvem jeg egentligt er.
Hvad jeg i grunden laver her.
Hvad jeg kan gøre for at skabe mening i galskaben.
Hvad der sker, når jeg dør.
Hvordan kosmos hænger sammen.
Om der er en gud ... eller noget guddommeligt i det mindste.

At opdage alt det ... gerne i små bidder ... ville skabe mening for mig.
Så det er det, jeg søger. Vel vidende, at jeg ikke får det.
Måske intet af det.
Men bare det at søge giver mere mening for mig - end at lade være.

Det er da meget enkelt ... ikke!?

Jeg er frelseren. Du er frelseren. Enhver, der påtager sig et medansvar for klodens overlevelse, er frelseren. Og enhver lille handling, der medvirker til at spare på vores fælles ressourcer eller mindske ulighed, har sin berettigelse. Vi behøver ikke gøre det 100%. Men vi må gøre det, så godt, vi kan - hver på vores måde. For det er sådan, vi frelser kloden. Og dem, der følger.
www.jesus.dk

